

ZINCLAIR PRODUCTIONS ESITTÄÄ

SUURI TRILOGIA II
SUURI VALLANKUMOUS

ZINCLAIR PRODUCTIONS ESITTÄÄ

SUURI TRILOGIA II

SUURI VALLANKUMOUS

Kustannus Oy Toisvesi
Virrat

© Zinclair Productions
ja Kustannus Oy Toisvesi
Graafinen suunnittelu ja taitto: Taittolato Oy
Kitusenkirja Oy Kirjapaino
Virrat 2021

Sisälllys

Esinäytös	7
I Maisemanvaihdos	9
II Rahantulo on helppo estää	13
III Pölyhuisku dorkkaa tykimmin	16
IV Goheen paluu	19
V Ruuperiin muisti ei palaudu ollenkaan	22
VI Tulin, näin, munasin	26
Jälkipyykki – 95 vuotta myöhemmin	30

Tämä fiktiivinen tarina sijoittuu ajallisesti *Ginga: Nagareboshi Gin* ja *Ginga: Densetsu Weed* -sarjojen väliin.

Esinäytös

Tarinamme saa alkunsa Suomessa erään keskinkertaisen kaupungin laitamilla olevan keskinkertaisen omakotitalon luota. Tuossa talossa majaansa pitää Matti-Maija Meikäläinen. Yli kolmekymmentä vuotta oli Matti-Maija viettänyt sangen keskinkertaista elämää, työskennellyt keskinkertaisessa työpaikassa ja tapaillut keskinkertaisia ystäviään. Kuitenkin vuosi sitten hänen päässään naksautti: "Nyt saa keskinkertaisuus riittää, ansaitseen paljon parempaa!" Kuluneen vuoden aikana Matti-Maija oli tehnyt kaikkensa julkisuuden eteen, mutta lama-aika ei ollut ollut otollinen moiseen ponnistukseen.

Mutta nyt tuona kohtalokkaana hetkenä – erään vuoden erään kuukauden erään viikon eräänä iltana – Matti-Maija oli lukemassa sanomalehden ulkomaanosiota, kun hänen silmiinsä pisti uutinen kuuluisuutta keränneestä koiralaumasta Japanissa: "Suuri villikoirauma tappoi kylää terrorisoineen jättiläiskarhun – ja pysäytti valtatiehankkeen". Matti-Maijan pölyisessä yliskaamarissa alkoi raksua ruostunut koneisto. "Jos minä en voi tulla kuuluisaksi, minun koirani sen sijaan voivat! Olen varma, että silloin saan minäkin osani parrasvaloissa." Niinpä niin, hän voisi ylpeillä olevansa ensimmäinen suomalainen, jonka koirat olivat osa tuota kuuluisaa Ōun laumaa. Tämä oli hänen paras mahdollisuutensa nousta keskinkertaisuuden suosta kohti kuuluisuuden taivasta.

"Ruuperiini! Pölyhuisku! Tulkaas tänne!" Keittiöstä tassutteli kaksi koiraa, toinen tavanomainen into silmissään, toinen pokkuroivasti ja epäillen.

Ruuperiini oli tullut isäntäänsä: tälle kelpasi keskinkertainen ateria, keskinkertainen ulkoilutus ja keskinkertainen massunrapsutus kaksi kertaa päivässä. Oli tämä jopa ulkonäöltään harvinaisen keskinkertainen otus: hieman ruskeaa, hieman harmaata, hieman valkoista ja hieman mustaa. Ei suuri eikä pieni. Ei lihava eikä hoikka. Ei lihaksikas eikä hintelä.

Pölyhuisku oli toista maata. Pentuaikoina hänen suurin ajanvietteensä oli ollut Frasierin seuraaminen televisiosta, mikä oli jättänyt häneen selvät jäljet: isona hänestä oli tuleva snobi. Ja mikä snobi hänestä tulikaan – viiden tähden koiranruokaa, Pavarottin äänitteitä, henkeviä keskusteluita kaupungin kuohukerman lemmikkien kanssa... Mutta kaikki ei ollut täydellistä. Hänen yrityksensä osallistua viininmaistajaisiin kariutui kommunikointivaikeuksiin. Lukemattomien anatomiakirjojen opiskelukaan ei auttanut Pölyhuiskua ääntämään ihmisten lailla. Lopulta idealamppu syttyi: hän morsettaisi haukkumalla!

"Kuulkaa, ystäväni. Minulla on teille tärkeä tehtävä. Lähetän teidät Japaniin, jossa teidän on liittyvä Ōun villikoiralaumaan. Tehkää minut kuuluisaksi, ja hemmottelen teitä loppuelämänne ajan."

Pölyhuisku morsetti hätäntyneesti ei-ei-eitä, mutta suureksi epäonnekseen Matti-Maija ei tuntenut kyseistä kieltä. Niinpä muutaman tunnin päästä kaksi vastahakoista koiraa istui lentokoneessa, määränpäänään Japani. Pölyhuisku katseli alakuloi-sena lentokoneen ikkunasta taakseen jäävää kotimaatansa. Huomenna hän ei saisikaan päivittäistä tryffelilautastaan hahnenmaksapalleroiden kera.

I Maisemanvaihdos

Sinivalkoinen lentokone laskeutui lentokentälle jossakin päin Japania. Kentän ulkopuolella oli pieni kioski, josta Pölyhuisku nappasi mukaan Japanin kartan.

"Onneksi olet mukanani, Pölyhuisku. Ilman sinua olisin eksynyt jo lentokoneessa."

"Kiitos vain, mutta auta minua repimään muovi kartan ympäriltä, tai muuten olemme oikeasti eksyksissä."

Kartan ja erehtymättömän suuntavaistonsa ansiosta Pölyhuisku suunnisti Ruuperiinin kanssa kohti maaseutua, kohti kaukana siintäviä vuorenhuippuja. Olisi mielenkiintoista tietää, kuinka Matti-Maija kuvitteli koiriensä löytävän tiensä Kaksoissolaan, Õun lauman kotikonnuille, mutta en valitettavasti koskaan ottanut asiaa kysyneeksi. Jatkakaamme.

Matka Kaksoissolaan kesti viikon. Ruuperiini auttoi ruoanhaussa Pölyhuiskun hiotessa strategiaa Õun laumaan liittymiseksi. Yllättävää kyllä, jalostamattomat luonnon antimet eivät aiheuttaneet Pölyhuiskussa odotettua inhoreaktiota. Pientä takapakkia aiheutti suurehko hämähäkki, joka paljastui eläväksi ja lähti seikkailemaan Pölyhuiskun kuonoa pitkin kauhunkiljahdusten saattelemana.

Viikon villikoiraelämyksen jälkeen Ruuperiini ja Pölyhuisku saapuivat metsän laidalle, jossa ryhmä koiria oli pitämässä vah-tia. Nämä ottivat ulkomaalaiset vieraat ystävällisesti vastaan ja neuvoivat tien Kaksoissolaan. He kertoivat lyhyesti Õun lauman

historiasta ja sen nykyisestä ylipäälliköstä, Ginistä eli Hopeanuolesta. Jutustelutuokio sai kuitenkin nolon lopun:

"Saanko udella, mistä olette ja miksi tulitte tänne?"

"Suomalaisia turisteja tässä ollaan", Ruuperiini vastasi vaatimattomaan tapansa.

"Oi, niinkin kaukaa? Teitä ennen täällä visiteerasi eräs ruotsalainen koira, joka kertoi Pohjoismaista ja että kuinka me olemme hyvin tunnettuja siellä."

"Olisihan se pitänyt arvata, että ruotsalaiset olivat tässäkin asiassa ennen meitä. Niin, ja tiedoksenne: visitera tarkoittaa tehdä ruumiintarkastus. Oikea termi on *behöva*." Tämän poliittisesti kyseenalaisen, vaikkakin kielellisesti oikeaoppisen puheenvuoron virkkasi Pölyhuisku.

"Öh, no se ruotsalainen *behöovasi* täällä vuosi sitten. Meidän tarinamme on kuulemma nauhoitettu neljälle videokasetille."

"Ah, tarkoittanet niitä neljää Hopeanuoli / Silver Fang -kasettia? Itse kuvittelin ne lastenohjelmiksi, mutta ilmeisesti ne perustuvatkin todellisuuteen. Kaikkea sitä oppii kun snobiksi elää. No, meidän on aika jatkaa matkaa ennen kuin tulee pimeä. Tiedä vaikka tulisi karhuja tiellä vastaan, heko heko."

Kukaan vartiossa olevista koirista ei nauranut.

Ruuperiini ja Pölyhuisku pakenivat kiusallisesta tilanteesta pikavauhtia. Kavuttuaan pitkän ja raskaan ylämäen olivat he saapuneet määränpäähänsä. Kaksoissolan jylhä maisema avautui heidän silmiensä edessä ja takana. Maiseman täyttivät luke-mattomat koirat: oli vanhoja ja nuoria, isoja ja pieniä, sekarotuisia ja muotovalioita. Kaikki elivät sulassa sovussa keskenään, ja koiraturisteista tuntui kuin he olisivat saapuneet paratiisiin.

Kaksi tiikeriraitaista koira tuli tervehtimään heitä. Pölyhuisku aukaisi sanavalmiin arkkunsa:

"Ehtoota herrasväelle. No niin, ketäs täällä kuuluu nuoleskel-päästäkseen parempiin piireihin?"

"Mitä oikein tarkoitat? Ei täällä ole mitään parempia piirejä. Täällä kaikki on kaikkien kavereita."

"Kai teillä on kuitenkin jonkinlainen hierarkia? Onhan teillä sentään johtaja, tämä kuuluisa Hopeanuoli?"

"Oh, mutta hän onkin sankari. Ilman häntä tämä solan kautta kulkisi valtatie ja me olisimme edelleen luonnon armoilla, vailla turvaa ja toisten rakkautta."

"Sitä paitsi hän ei pidä itseään muita ylempiarvoisena. Tasa-arvo on meillä verissä."

"Saa nähdä, saa nähdä..."

Tiikeriraitaiset koirat pyysivät heidät mukaansa näyttääkseen heidän majapaikkansa, vuoren rinteellä sijaitsevan luolan. Pölyhuisku ei ollut asiasta erityisemmin innoissaan.

"Myönnetään, että en odottanut mitään viiden tähden hotelli-sviittiä, mutta kuvittelevatko he todella, että eläisin kuin luolakoira?"

"Ei tämä minusta vaikuta ollenkaan hassummalta. Paikkahan tuntuu suorastaan kodikkaalta."

Pölyhuisku mumisi ärtyisästi julkaisukelvottomia mutta vaikei huomattuaan vaaleanharmaan, tiikeriraitaisen akitan ilmestyneen heidän luolaansa kuin tyhjästä. Pölyhuisku oli hämillään muutaman sekunnin, kunnes tajusi kuka koira oli. Hän ryhdistäytyi nopeasti ja itsevarmuutta puhkuen alkoi uhitella:

"Tiesitkös, suunnittelin monta päivää, miten ilmaisisin tämän asian mahdollisimman kohteliaasti ja pyytelemättä, kunnes mielessäni naksautti että hitto, kiertelyt ja kaartelut sikseen, minä sanon tämän suoraan ja pyytelemättä: Me tulimme ottamaan tämän paikan haltuumme. Julistamme vallankumouksen ja kruunaamme itsemme tämän paikan päälliköiksi. Saamme mainetta, mammonaa ja isäntämme tyytyväiseksi. Mitäs siihen sanot, arvon herra ylipäällikkö?"

"Vain sen, että minä en ole ylipäällikkö vaan hänen henkivarjijansa. Tulin ilmoittamaan, että voitte tavata ylipäällikön ylihuomenna auringonlaskun aikaan. Ymmärrätte varmaan, että hän on kiireinen koira."

"Ja olen varma, että te ymmärrätte että tuo äskeinen oli vain vitsi. Olemme aika vitsinikkareita, minä ja Ruuperiini. Tuo Ruuperiini tuossa muuten keksi koko kaskun ihan itsekseen."

Hopeanuolen henkivartija poistui luolasta yhtä äänettömästi kuin oli sinne saapunut, mikä oli tämän kokoon nähden keuhuttava suoritus. Pölyhuisku huokaisi helpotuksesta. Hän oli varma,

että tuo henkivartija ei ollut mikään älyn jättiläinen. Toisaalta, ei myöskään Ruuperiini, joka ei ollut älynnyt Pölyhuiskun maalanneen hänestä syntipukin.

Syötyään illallisen, jonka kaksi tiikeriraitaista koiraa oli tuonut heille, Ruuperiini ja Pölyhuisku tekivät vielä kierroksen ulkona tehden tuttavuutta Ōun laumalaisten kanssa. Pimeään saapuessa he palasivat luolaansa.

"No, Pölyhuisku, ensimmäinen päivämme Ōun laumassa on pulkassa. Olen varma, että tulemme viihtymään täällä hyvin. Mitä mieltä sinä olet?"

"Ōun hurttalauman silminnähtävä dekadenssi tuottaa hurmosta vallankumousta puoltavalle mielelleni."

"Jaa."

II Rahantulo on helppo estää

Huolimatta Pölyhuiskun suurista ennakkoluuloista kului yö luolassa sangen rattoisasti. Otetaan kuitenkin pieni huilitauko Öun lauman melskeistä ja piipahdetaan Kaksoissolan lähellä sijaitsevassa Higashinarusen kylässä. Aamuauringon valaiseman keskustan eräässä toimistorakennuksessa kunnanjohtaja kävelee huoneessaan ympyrää, samalla hieroen epäsymmetrisiä viiksiään hermostuneesti.

"Rahaa... Pakko saada rahaa..."

Asiahan oli niin, että tämä herra kunnanjohtaja oli ollut mukana Kaksoissolan läpi kulkevan valtatie rakennushankkeessa. Kun tappajakarhu Akakabuton päihittäneet koirat sitten päättivät jäädä solaan asumaan, koko hanke kaatui. Kunnanjohtajalta menivät sekä raha että maine. Mutta maine on ostettavissa, raha ei.

Ovelta kuului epävarma koputus.

"Isä, pyytämäsi raportti on saapunut. Tilanne vaikuttaa erittäin pahalta."

"Rahalta?"

"Ei. Pahalta."

Kunnanjohtajalla ei ollut enää varaa palkata henkilökuntaa, joten hän joutui turvautumaan perheenjäseniinsä. Voi, kuinka alas hän olikaan vajonnut.

"Lisää kustannuksia! Mistä he luulevat hankkivani rahat? Kaikki kalliit investointini menivät harakoille niiden kirottujen

piskien vuoksi. Eikä kukaan näistä pelkureista uskalla ajaa niitä pois."

"Tuota... isä, saanko poistua?"

"Sinä vielä täällä? Häivy ja heitä paperi roskiin!"

Kunnanjohtajalla oli toinenkin hyvä syy vihata Ōun laumaa. Hänen rakas koiransa Kahizewa oli osallistunut Akakabutoa vastaan käytyyn Suureen taisteluun ja saanut surmansa. Eikä siinä vielä kaikki: lähtiessään etsimään koiraansa herra kunnanjohtaja oli unohtanut lukita lemmikkikaninsa Pupuyuzin häkin oven, jolloin tämä oli päättänyt paeta rehevimmille niityille. Mitä kunnanjohtaja ei tiennyt, Pupuyuzin uusi elämä villikaniinina oli saanut pikaisen päätöksen jäätyään – kaniinien kieltä lainatakseni – *hrududun* alle.

Kerrotaan kunnanjohtajasta vielä lisää. Kuten äskeisestä tekstistä oli ehkä pääteltävissä, kunnanjohtajalla oli varsin voimakas – sanoisinko jopa sairaalloinen – suhtautuminen voimaperiin. Ennen investointihanketta hänen arkisaskareisiinsa olivat kuuluneet virkistävät rahakylvyt, seteleiden taittelu origameiksi sekä savukkeeksi käärityn setelin polttaminen – ah, mikä humalluttava tuoksu poltetusta tuohesta lähteekään! Mutta nyt kaikki tuo nautinto oli mennyttä. Edes kirjahyllyssä komeilevat amerikkalaiset \$crooge McDuck -lehdet eivät enää tuoneet iloa kunnanjohtajan mustuneeseen mieleen.

"Ette ole voittaneet minua vielä, kuulitteko! Minä ajan teidän karvaiset takamuksenne pois ja rakennutan valtatie niin totta kuin nimeni on Akaike Manikome!"

Tämän tunteenpurkauksen jälkeen kunnanjohtaja lähti ulos jäähtymään. Vaistomaisesti hän suunnisti kohti kylän ainoaa ravintolaa, mutta hipaisu tyhjään taskuun palautti kunnanjohtajan maan pinnalle. "Ei kulinaristisia nautintoja tänään." Kylmä kyynel valui kunnanjohtajan poskea pitkin. Hän antautui jälleen vaistojensa kuljetettavaksi, kunnes havahtui keskellä metsää Kaksoissolaan johtavalla polulla.

"Tuolla ne simpuran hurtat ovat. Kuvittelevat pienissä aivoissaan omistavansa koko paikan. Ansaitsevat kunnan opetuksen, mokomat. Kunhan vain keksin, minkä opetuksen..."

Kunnanjohtajan yksinpuhelu keskeytyi läheisen puskan rytinään. Siellä oli jokin iso eläin. Kettu? Supikoira? Pandakarhu? Ei mikään näistä, vaan esiin astui se ainoa oikea Pölyhuisku. Koh-talo oli saattanut nämä kaksi yksinäistä sielua yhteen. Kunnanjohtaja oli äimistynyt. Koskaan ei hän ollut nähnyt noin älykästä ja päättäväistä ilmettä koirassa. Pölyhuisku alkoi haukkua. Kunnanjohtaja kuunteli haukun- ta lyhyen aikaa, kunnes alkoi erot- ta tiettyjä rytmejä. Kunnanjohtaja oli ällikällä lyöty: tuo koira- han morsettaa!

Se oli kauniin ystävyys- den alku. Pölyhuisku morsetti haukku- malla, kunnanjohtaja taputtamalla käsiään. He keskustelivat ja keskustelivat, kunnes kunnanjohtaja tajusi raajojensa olevan kohmeessa. Hän lupasi tulla tapaamaan Pölyhuiskua samaan paikkaan seuraavana päivänä. Pölyhuisku katosi puskaan, josta oli alun perin ilmestynyt.

Kunnanjohtaja oli muuttunut mies. Vuosiin ei hän ollut tun- tenut sydämessään moista lämpöä, eikä hän muistanut, milloin hänen hartiansa olivat viimeksi tuntuneet niin kevyiltä. Hyvän- tuulisuus jatkui hänen nähdessään metallikolikon lumipenkassa. Hän nappasi sen heti käteensä ja alkoi intohimoisesti tutkia sitä. Kolikosta lähti tajunnanräjäyttävä tuoksu. Hän ei enää pystynyt hillitsemään itseään, ja niinpä hän otti kunnan nuolaisun. Mutta jääkylmän metallikolikon ja kostean kielen yhdistelmä takasi sen, että makuelämys kestäisi kauemmin kuin kunnanjohtaja olisi arvannutkaan.

III Pölyhuisku dorkkaa tykimmin

Illan ollessa jo pitkällä palasi Pölyhuisku luolaan, jossa Ruuperiini oli juoksemassa ympyrää ja vinkumassa itselleen. Kyyneleet lerahtivat Ruuperiinin nappisilmistä hänen nähdessään rakkaan ystävänsä.

"Missä olet ollut koko päivän? Sanoit, että käyt vain lyhyellä mietiskelyretkellä."

"Rakas ystäväni, koin jotain uskomatonta. Uskotko minua, jos sanon että jokin korkeampi voima vaikutti minuun tänään? Mitä minä höpisen, tietenkin sinä uskot! No kuitenkin, olen päättänyt, että vaihdamme strategiaa. Jos ylipäälliköllä kerran on henkivartijoita, suora hyökkäys olisi liian riskaabelia. Suunnittelin, että palaisimme alkuperäiseen mielistelytaktiikkaan, mutta keksin jotain parempaa. Jotain, mikä ei koskaan petä: rehellinen, suorasanainen politiikka. Perustamme nykyistä diktatuuria vastustavan puolueen ja vaadimme päitä vadille. Valta vaihtuu ilman verenvuodatusta. Nerokasta, eikö?"

"Joo."

Sinä yönä Pölyhuisku ei nukkunut. Hän suunnitteli puolueohjelmaansa ja siihen sopivaa markkinointikampanjaa. Ensimmäiset auringonsäteet säteilivät luolansuusta sisään Pölyhuiskun ajatustyön saadessa vihdoin päätöksensä, ja hän nukahti väsyneenä mutta onnellisena. Luolan ulkopuolella varhainen mato nappasi linnun napakalla jujutsu-otteella. Läheisen nurminiityn voikukat kiljuivat idolilleen, auringolle, joka ei tälläkään kerralla

ollut pettänyt uskollista fanikuntaansa. Uusi päivä oli alkamassa, ja tämän päivän jälkeen mikään ei olisi enää entisensä. Näin ainakin Pölyhuisku enteili unessaan.

Nautittuaan aamiaisen Pölyhuisku laahusti haukotellen ulos, jossa suuri koiralauma oli odottamassa häntä. Ruuperiini oli ahkeroinut koko aamupäivän kerätäkseen potentiaalisia jäseniä heidän puolueeseensa. Pölyhuisku pyyhki räpäpät pois silmistään ja aloitti palopuheensa:

"Hyvää päivää, rakkaat Õun laumalaiset. Hienoa, että teitä on noin paljon. Kuten uskollinen ja luotettava puoluetoverini Ruuperiini teille on jo kertonut, olen havainnut monia epäkohtia tässä yhteisössä. Uskon, että pääsyyllinen on Õun johtoelin. Tunnen ylipäällikön uroteot ja ymmärrän, miksi häntä ylistetään sankarina. Mutta aika on muuttanut hänet. Hänestä on tullut uhri. Vallanhimo, tuo petollinen ja kiero käärme, on kaapannut hänet ja tehnyt hänestä tyrannin. Hänestä on tullut samanlainen kuin suurin vihollisensa, Akakabuto, jolta hän pelasti meidät. Nyt meidän on vuorostamme pelastettava hänet. Seuraavaksi annan puheenvuoron teille, jotka olette saaneet kärsiä. Kertokaa, mitä vääryyttä olette kohdanneet. Sana on vapaa!"

Kaksi tassua nousi heti pystyyn.

"Kröhöm... Minä olen Rickenbacker, ja tässä on mykkä veljeni Von Braun. Uskomme, että meitä kohdellaan epäoikeudenmukaisesti, koska emme ole yhtä vahvoja kuin muut. Asuinolomme ovat huonommat kuin muilla, ateriamme pienemmät, emmekä saa osallistua metsästyksen tai muihin aktiviteetteihin."

"Kiitos, että rohkeasti toitte ajatuksenne esille. Olen varma, että Rickenbacker veljineen ei ole yksin asian kanssa. Yhteisössämme kytee eriarvoisuus, ja eriarvoisuudessa kasvaa vihan siemen. Meidän ei saa päästää sitä itämään, vaan meidän on heti alettava taistelemaan sitä vastaan."

Puhetta kesti vielä pari tuntia, kunnes kuuntelijan jos toisenkin maarua alkoi kurnia. Lauma hajaantui omille teilleen, ja Pölyhuisku ja Ruuperiini palasivat luolaansa.

"Ah, miten rakastankaan tätä poliittista sirkusta. Lopetukseni oli suoraan kuin jostakin neuvostopropagandasta. Kuinka paljon muuten maksoit Rickenbackerille?"

"Kaksi luuta ja yhden kanankoiven. Kyljyksestä hän lupautui esittämään saman ylipäällikön edessä."

"Loistavaa! Rakastan rehtiä politiikkaa, mutta jumaloin teatralista juonittelua! Tästä täydellisestä yhteisöstä on mahdotonta löytää mitään vikaa, mutta kun annetaan parin valkoisen valheen levitä ja vähän rasvataan rattaita niin voilä! Kohta koirat ja kissat ovat toistensa kimpussa, ja me kaksi hiirtä nappaamme juuston heidän nenänsä edestä."

Lounaan jälkeen Pölyhuisku suunnisti kohti Higashinarusen kylää. Hänellähän oli sovittu tapaaminen kunnanjohtajan kanssa. Iloinen jälleennäkeminen tapahtui samassa paikassa missä edellisenä päivänäkin, mutta tällä kertaa kunnanjohtaja pyysi Pölyhuiskun vieraakseen kotiinsa. Lyhyen taivalluksen jälkeen he saapuivat kartanoon, joka oli parhaat päivänsä nähnyt.

Pölyhuisku lepäsi samettisella nojatuolilla keskustellen päivän tapahtumista ja samalla siemailen samppanjaa, jonka kunnanjohtaja oli hakenut hätävarastosta. Kunnanjohtaja oli tyytyväinen Pölyhuiskun saavutuksiin ja oli varma, että Öun lauman päivät olivat kohta luetut. Yhtäkkiä Pölyhuisku kirkaisi lujaa. Olohuoneen ikkunasta kurkisti sisään jokin suuri hahmo. Kunnanjohtaja huokaisi ja kertoi tirkistelijän olevan paikallinen kylähullu.

Kunnanjohtaja oli turhan kovasanainen. Tosiasiassa tirkistelijä oli rouva Hilde-Hulda von Styrrelius, saksalais-ruotsalais-japanilaista sukujuurta. Vaikka hän kuuluikin rikkaaseen sukuun, oli osakehuijaus tehnyt hänestä uusköyhän. Hänellä oli erityinen kiinnostus sieniin ja juoruiluun, ja siksipä paikalliset kutsuivat häntä Tanttarelliksi.

Kunnanjohtaja aukaisi ikkunan ja jutteli Tanttarellin kanssa kielellä, jota Pölyhuisku ei tuntenut. Pian Tanttarelli lähti pois, ja kunnanjohtaja palasi Pölyhuiskun luo. Mutta Pölyhuisku huomasi kunnanjohtajan käyttäytymisen muuttuneen oudoksi. Hän tunsu olonsa epämukavaksi ja päätti hyvästellä kunnanjohtajan. Kävellessään pois Pölyhuisku vilkaisi taakseen ja näki kunnanjohtajan jääneen seisomaan oviaukkoon typeryntyneen ilme kasvoillaan.

IV Goheen paluu

Oli synkkä ja tunkkainen yö. Pölyhuisku oli matkalla takaisin Kaksoissolaan. Synkkä metsä ympäröi häntä, mutta hänen ajatuksensa olivat kunnanjohtajassa ja tämän oudossa käytöksessä. Pohdittuaan asiaa hetken päätti hän lopulta vaihtaa kanavaa ja alkoi suunnitella tulevaa. Huomisesta tulisi hänen elämänsä suurin päivä. Hänellä oli kokemusta cocktail-kutsuista, diplomaattivierailuista ja tohtorikaronkasta, mutta koskaan aikaisemmin ei hän ollut pitänyt vallankumousta.

"No, uusi kokemus sekin", tuumaili Pölyhuisku.

"Kirottua!"

Pölyhuiskun jok'ikinen karva nousi pystyyn kuultuaan tuon karmaisevan huudon. Sydämenlyöntiensä tasaannuttua hän uskalsi vilkaista taakseen, mutta siellä ei ollut ketään. Pölyhuisku oli kuitenkin varma, että hän oli kuullut äsken vanhan miehen karjaisevan takanaan. Hän alkoi muistella Õun laumalaisten kertomaa tarinaa alueella asuneesta Gohee Takeda -nimisestä karhunmetsästäjästä, joka oli vuosikautia jahdannut Akakabutoa ja lopulta kukistanut sen villikoirien kanssa. Goheen kuoleman jälkeen useat koirat ja ihmiset olivat kuulleet yöllä metsästä kantautuneita huutoja ja karjaisuja. He uskoivat, että Goheen aave vaelsi metsässä ikuisessa karhujahdissa.

Pölyhuisku päätti laittaa vipinää kinttuihin. Eihän aaveita ole olemassa, mutta ihan varmuuden vuoksi kuitenkin. Lyhyen ajan päästä hänen karvansa pomppasivat jälleen pystyyn: muutaman

kymmenen metrin päässä häntä kohti oli juoksemassa kiiluväsiläinen karhu. Oliko tämä Pölyhuiskun loppu?

"Hauska tappa vanha tuttu!"

Ennen kuin Pölyhuisku ehti tehdä elettäkään, kajahti aseenseläus hänen takanaan, ja samassa karhu lyyhistyi hänen nenänsä eteen. Vasta silloin hän tajusi, miten valtava tuo karhu olikaan. Jos se olisi kaatunut hänen päälleen, edes katujuvä ei olisi tehnyt niin pahaa jälkeä. Hän vilkaisi taakseen, mutta tälläkään kertaa hän ei nähnyt ketään. Kääntäessään katseensa takaisin karhuun ei hän ollut uskoa silmiään: karhusta ei ollut muuta kuin luuranko jäljellä, aivan kuin se olisi ollut lojunut kuolleena vuosikausia.

"Mitä ihmettä tämä oikein on? Näenkö ja kuulenkö harhoja? Miten tämä kaikki on tieteellisesti selitettävissä?"

Pölyhuisku tiesi, ettei saisi vastauksia näihin kysymyksiin. Hän kuitenkin jäi hämmästelemään karhun kokoa. Pystyvätkö koirat oikeasti päihittämään moisen jättiläisen? Ehkä Öun ylipäällikkö oli sittenkin maineensa veroinen. Pölyhuiskun valtasi suuri epävarmuus. Yhtäkkiä koko vallankumousshanke tuntui jotenkin ikävältä. Voivatko rikkaus ja kuuluisuus korvata moisen vääryyden? Mutta toisaalta, kaikki tähän oli vain ja ainoastaan hänen rakasta isäntäänsä varten. Tästäpä tuli tenkkapoo.

Pölyhuiskun tenkkapoon keskeytti askeleet, jotka kuuluivat läheltä. Tumma hahmo oli tulossa häntä kohti. Toinen karhu? Ei, hahmo oli ihmisen muotoinen.

"G-G-Gohee?" Pölyhuisku änsytti kauhusta kankeana.

Se ei ollut Gohee. Se oli Tanttarelli.

"No mutta kukas se siinä? Herra Manikomen pikku mussukka! Juu, kyllä mie tierän sut, oon mä sut nähny monet kerrat hänen kanssaa. Tän plikan hoksottimet on vielä kohtuhukunnossa, tierä se. Mutta mitä sie täällä metässä yksin teet ja vielä ihan pimeessä ja ihan kylmässä ja ihan yksin? Tulikko jahtaan pupuja vai ookko ihan oikee karhukoerankaane? Kuule, jos oisit ollu täällä vuosia sitte, niin oisit päässy kunnon jahtiin ku niitä karhuja tuli joka nurkasta ja puunraosta. Mutta kyllä ne o upeita otuksii, ne karahut. Varsinkin se Akakapuutto, joku ois kyl siitä saanu hianon miehen. Ai mutta mitä mie tässä sekkoilen, eihä

siitä mittää ois tullu. Mikä suhhe se ois ollu, ku toinen vaa nukkuu kaiket talvet. Varmaha muute ehhit jo ihmetellä, miks puhun näen immeesti. Mie on vähä tällane monimurtehin plikka. Vähä pohjojoosta ja piekkase etelää, länttä ja itääkin tarttuu mukkaa. Joo, meikäläine on ehta soomalainen, mutta se on meirän kahen keskeinen juttu se. Muista, että sienilläki o korvat! Varsinki korvasienillä on julumetun hyvä kuulo. Juu, meikäläinen o täällä sienii keräämässä. Kyl niissä vaa o sitä jotakin, en tierä mitä mutta jottai niis kuule o. Mie oon sienestäny pikkuplikasta ja sienestää aion hautahan asti. Piäkkö sie muute sienist? Mitä? Vastaa ku kysytään! Sanoinkos muute et mie tykkään koerista aevoovaltavasti. Mie halluisin aevoan oman koerankaa- sen, mutku tyttärellä o siemmonen allorkia, allekria, allerkia, mikä lie. Mie e oikee noist uutissanoista kauheesti perusta. Mut kyl se koerankaine olis mukava hankkia. Sais nii pajata sitä ja kävelyttää sitä ja puhuu sille, ai että. Mites rottuu sie muute oot?"

Tanttarellin kysymys kaikui kuuroille korville. Pölyhuiskua ei näkynyt enää mailla eikä halmeilla.

V Ruuperiinin muisti ei palaudu ollenkaan

Juuri niin. Ruuperiini oli menettänyt muistinsa. Samaan aikaan kun Pölyhuisku oli huvitellut kunnanjohtajan kanssa, eräs Iga-nimiseen klaaniin kuuluva koira oli näyttänyt Ruuperiinille klaaninsa salaisen tekniikan, Raikaken-iskun, ja tämä tietysti halusi kokeilla sitä. Lopputulos oli arvattavissa: pää edellä kiveen ja jäähyväiset muistille. Onneksi mitään pahempaa ei kuitenkaan sattunut.

Ruuperiini oli varma, että hänen muistinsa palautuisi pian. Mutta hän oli väärässä. Ikävä totuus oli, että iskettyään päänsä kiveen hänen muistinsa oli fyysisesti siirtynyt hänen aivoistaan ulos. Jos hän olisi kopauttanut päänsä toiseen koiraan, olisi tämä koira saanut itselleen Ruuperiinin muistin. Koska kyseessä oli kuitenkin kivi, johon muisti ei pystynyt varastoitumaan, hänen muistinsa katosi lopullisesti. Traagisinta tässä on se, että hän ei itse voisi tätä koskaan tietää.

Palataan kuitenkin Pölyhuiskun Öunvalloitushankkeen pariin. Pölyhuisku oli saanut ratkaistua viimeöisen tenkkapoonsa. Hän päätti, että saatuaan tarpeeksi mainetta ja mammonaa hän palauttaisi vallan takaisin ylipäällikölle ja palaisi takaisin Suomeen. Eihän se kuulosta ollenkaan pahalta, eihän?

Suuri koiralauma oli jälleen kerääntynyt Pölyhuiskun luolan eteen. Kauneusuniensa jälkeen Pölyhuisku laahusti luolastaan

ulos ja piti lyhyen kannustuspuheen. Puheen päätyttyä koirat järjestäytyivät jonoon hänen taakseen. Kaikki oli valmista Suureen vallankumoukseen.

"Sammuttakaa valot ja aloittakaa vallankumous!" kajautti Pölyhuisku niin kovalla äänellä kuin vain sai keuhkoistaan irti.

Koko lauma lähti juoksemaan kohti Torahammasta, suurta kivilinnaketta, jossa Kaksoissolan johtoelin piti majaansa. Juostessaan Pölyhuisku näki silmissään itsensä istumassa suurella valtaistuimella, vasemmassa tassussaan kausikortti vuoden suurimpiin oopperatapahtumiin, oikeassa tassussaan kutsu Bilderberg-ryhmän seuraavaan kokoukseen.

Ylipäällikkö Hopeanuoli ja hänen uskollisimmat ystävänsä John ja Akame olivat pitämässä palaveria Torahampaan juurella. Eräs tiedustelijakoira oli tehnyt huolestuttavia havaintoja Yakuza-koirista – nämä kun olivat päättäneet kostaa Hopeanuolelle, joka oli muutama kuukausi sitten päihittänyt heidän johtajansa, Kummasedän.

"Sen sanon, että funktionalismia tämä paikka ei ole nähnyt-kään. Ehkä ripaus avantgardea on aistittavissa, kuorrutettuna post-modernilla naturalismilla. Ei kannata odottaa pääsyä Unescon maailmanperintöluetteloon."

Hopeanuoli ja kumppanit kääntyivät katsomaan, kuka töykeksiä laukonut puhuja oli. Pölyhuiskuhan se tietenkin oli, takanaan varsin kehuttavan kokoinen kannattajajoukko.

"Jos tietoni pitävät paikkansa, niin te olette Õun lauman pää? Sallikaa minun esittäytyä. Olen Pölyhuisku, matkalainen kaukaa suomaasta."

"Te olette Pölyhuisku? Olimme sopineet tapaamisen eiliselle, mutta teitä ei näkynyt."

"No voi pyhä munakoiso, miten se nyt niin pääsi unohtumaan! Ai niin, tuli tärkeämpiä asioita, niin kuin esimerkiksi tämä paraikaa käynnissä oleva vallankumous!"

"Mitä tarkoitat? Mikä vallankumous?"

"Ei millään pahalla, herra Hopeanuoli, mutta te olette mätä kuin lahopuu. Olette antanut vallanhimon vietellä ja turmella teidät. Mutta ei hätää, sillä me tulimme vapauttamaan teidät sen kahleista."

"Miten julkeat puhua noin ylipäällikölle!" John ärjäisi.

"Rauhoitu, ystäväni. Olen varma, että tässä on tapahtunut jokin väärinkäsitys. Minä haluan vain rauhaa ja tasa-arvoa kaikkien keskuuteen", Hopeanuoli totesi rauhanomaiseen sävyynsä.

"Vai että oikein tasa-arvoa? No, herra Nopeasuoli, täällä joukossa on eräs, joka on eri mieltä kanssasi. Rickenbacker, tule esiin ja kerro totuus!"

Rickenbacker ei tullut esiin.

"Rickenbacker, senkin pelkuri! Nyt on myöhäistä perääntyä, sillä vallankumousta ei ole estä... estä..."

Pölyhuiskua alkoi närästää. Voi, miksi kaikista mahdollisista hetkistä sen piti tapahtua juuri nyt?

"Ei! Älä pilaa tätä hetkeä, maha! Ruuperiini, tule auttamaan!"

Mutta Ruuperiini ei tullut. Hän kuvitteli olevansa Iga-koira ja oli kaikessa rauhassa harjoittelemassa Raikakenia. Nykyisin hän totteli nimeä Alfredo. Mistä hän tuon nimen oli saanut päähänsä, sitä voi vain arvailla.

"Peli ei ole vielä pelattu, Kopeamuori! Minä palaan vielä, ja silloin... Urp!"

Pölyhuisku suoritti taktisen perääntymisen. Hänen kannattajajoukkonsa jäi hämmästelemään tätä yllättävää käännettä.

Katkerat kyneleet valuivat Pölyhuiskun poskia pitkin hänen juostessaan pois Torahampaalta. Vallankumous oli pilalla, ja kaiken lisäksi hänen paras ystävänsä oli hylännyt hänet. Mutta sitten hänen mielensä kirkastui: olihan hänellä toinenkin uskollinen ystävä ja vieläpä upouusi!

Pölyhuisku juoksi suoraan kunnanjohtajan kartanolle, jossa tämä oli istumassa keinussaan. Pölyhuisku hyppäsi kunnanjohtajan syliin ja alkoi nuolla miehen kovan elämän runtelemia kasvoja. Kunnanjohtaja huomasi Pölyhuiskun kyneleet ja ymmärsi, että jokin oli pielessä. Hän kantoi Pölyhuiskun sisälle ja laski tutulle samettiselle nojatuolille, haki uuden samppanjapulon hätävarastostaan ja pyysi Pölyhuiskua purkamaan sydäntään. Pölyhuisku kertoi kaiken viimeisestä kauhunhetkistä tämänpäiväiseen häpäisyyn.

Kunnanjohtaja otti silmälasinsa pois, tuijotti Pölyhuiskua tiukasti silmiin pitkän aikaa, kunnes lopulta kysyi:

"Onko Hilde-Hulda suomalainen?"

Yhtäkkiä joku koputti ulko-oveen. Kunnanjohtajan vasta kävellessä ovelle pamahti se selälleen, ja Tanttarelli juoksi suoraan kunnanjohtajan syliin.

"Ich liebe dich! Ich liebe dich!" Tanttarelli kiljui täyttä kurkua.

Kunnanjohtaja halasi Tanttarellia hellästi mutta epävarmasti. Tanttarellin rauhoituttua Kunnanjohtaja epäröi hetken, mitä sanoisi, mutta lopulta kuiskasi Tanttarellin korvaan:

"Te ette ole oikeasti Hilde-Hulda, ettehan?"

Tanttarelli oli ennätysellisen pitkän aikaa hiljaa, kunnes lopulta hellitti otteensa kunnanjohtajasta. Hän pyyhki kyyneleet silmistään, huokaisi ja sanoi:

"Turha tässä mittää enää peitellä. Mie oon oikeelta nimeltäni Muurimiina Tyttelinpää. Kotosi eteläisestä Soomest. Siniverisiin en oo ikuna kuulunu, kuha vaa elätelly kaukasii haaveita rikkaudest ja kuuluisuudest. Suokaa vanhukselle viimoinen toive ja viekää mut pachinkojen ja pajatsojen äärelle, sillä elämäni on ny ohi."

Kunnanjohtaja toteutti toiveen, ja niin vanhus sai elää elämänsä viimeiset hetket rahapelien ääressä. Hyvästi, Muurimiina.

VI Tulin, näin, munasin

Pölyhuisku makasi luolassaan särkyneiden unelmiensa vankina. Hänen uusi ystävänsä Alfredo yritti piristää häntä tuloksetta. Edes ainutlaatuinen jonglöörinumero ei tehnyt Pölyhuiskuun vaikutusta. Hänen sydämensä oli katkeroitunut, musta klöntti.

Näin kului monta päivää ja yötä. Alfredo joutui pakkosyöttämään Pölyhuiskua, kunnes lopulta itsekkin vaipui jonkinasteiseen apatiaan. Sitten, eräänä sateisena aamuna se tapahtui: Pölyhuisku avasi silmänsä. Ne olivat verenpunaiset, ja niistä leiskui suunnaton raivo. Pölyhuisku oli päättänyt maksaa potut pottuina: Hopeanuolen oli kuoltava.

Hän taputti Alfredon hereille ja käynnisti sotaneuvottelut:

"Vihollisia on yhteensä neljä: Hopeanuoli ja hänen henkivartijansa, John ja se valkoinen koira."

"Tarkoitatko Akamea?"

"Akame, Muumipeikko, mikä lie. Tärkeintä on, että me olemmat tunnistamme vihollisemme."

Pölyhuisku kurtisti näkymättömiä kulmakarvojaan ja nosti karmaisevan virneen suupieliinsä.

"Alfredo, annan sinulle elämäsi tärkeimmän tehtävän. Eliminoi Akame, neutraloi John, likvidoi henkivartija. Minä hoitelen pääkohteen."

"Miten?"

"Fazerin Sinisellä."

Pölyhuisku veti esille pienen repun, jonka hän oli tuonut mukanaan Suomesta. Hän nosti repusta sinisiä levyjä ja avasi yhden niistä paljastaen sen ruskean sisällön. Karvojanostattava tuoksu täytti luolan. Se oli suklaata. Niin herkullista, ja silti niin myrkyllistä – ainakin koirille.

"Herkuteltuaan näillä he kuolevat nopeammin kuin ehdit sanoa natriumdodekyylisulfaattipolyakryyliamidigeelielektroforeesi toisin päin."

"Eli... aika hitaasti?"

"Äh, onohda koko juttu. Lähdetään."

Pölyhuisku pani levyn takaisin reppuun ja nosti sen selkäänsä. Parivaljakko lähti juoksemaan kohti Torahammasta, jossa pian käytäisiin kohtalokas kamppailu.

"Teidän pörröisyytenne, saanko ehdottaa brunssia kanssanne?"

Hopeanuoli seurueineen kääntyi katsomaan, kuka puhuja oli. Näky oli tuttu ja epämieluisa.

"Sinäkö taas, Pölyhuisku? Etkö sinä saasta ole tajunnut vaihtaa maisemaa?" tiuskaisi John tuttuun tapaansa.

"Oi, en arvannut teidän olevan noin pitkävihaisia. Haluamme ehdottaa rauhansopimusta, ja ehkäpä jopa uuden ystävyden alkua. Tässä pieniä tuliaisia kotimaastani."

Pölyhuisku laski repun maahan, otti sieltä neljä sinistä levyä ja jakoi jokaiselle yhden.

"Älä maista sitä, ylipäällikkö! Se voi olla myrkytetty!" Akame huudahti.

"Kuuntele asiantuntijaa, ylipäällikkö", John sanoi kevyellä ivalla maustettuna.

"Ette kai te kuvittele, että olisin niin alhainen! Voin taata turvallisuuden, katsokaa vaikka!"

Pölyhuisku nappasi repusta viidennen levyn ja haukkasi aimo suupalan. Vuosikausien siedätyshoito oli tuottanut tulosta, sillä Pölyhuiskun elimistölle oli kehittynyt ainutlaatuinen vastustuskyky suklaalle. Tätä hän ei tietenkään paljastanut, ja niinpä Öun lauman eliitti oli pian napostelemassa suklaatia poskeen.

"Kuten meilläpäin on tapana sanoa: Sanokaa Fazer, kun haluatte... KUOLLA!"

"Mi... mitä ihmettä tämä on? Mitä oikein syötit meille, Pölyhuisku?" huusi Hopeanuoli sylkien pois puoliksi syödyn suklaalevyn.

"Haukkasit suoraan ansaani, Nopeasuoli. Olet varsinainen dorka akitaksi. Etkö tiennyt, että suklaa on koirille vaaraksi? Kohta kuolema korjaa sinut, mutta älä ole pahoillasi, sillä sinun parasta ennen -päiväyksesi meni umpeen jo kauan aikaa sitten."

Mielenkiintoista kyllä, yhtään mitään ei tapahtunut.

"Kuvitteletko olevasi ainoa, jolla on vastustuskyky suklaalle?" Hopeanuoli sanoi kirpeästi.

Pienenpienet hikikarpalot valuivat Pölyhuiskun ohimoita pitkin. Hän keräsi kaikki rohkeutensa ja huusi:

"Voi herran pieksut ja paavalin pöksyt! Miksi kaikki menee aina pieleen! Huokaus. No, leikit on leikitty ja fasadit murrettu, ja nyt on suoran toiminnan aika. Alfredo, hyökkäykseen!"

Tästä seurasi Pieni taistelu. Seuraavassa muutama poiminto kamppailun keskeltä:

"Aargh! Iskit suoraan duodenaaliseen bulbukseeni!"

"Pure sitä korvaan! Pure sitä korvaaauts!"

"Saat tuta karvanlähdön seuraamukset!"

"Mitä takajalkasi tekee korvassani!"

"Nyt tuli noutaja... Kas, olikin vain iskias."

"Varo! Hopeanuoli sai noidannuolen!"

"Buruburuburuburu!"

Lopputulosta ei ollut vaikea arvata. Pian Pölyhuisku ja Alfredo makasivat verisinä maassa Hopeanuolen tassujen alla.

"Toivottavasti saitte opiksenne. En tiedä, mikä teillä on minua vastaan, mutta tästedes te ette enää kuulu Öun laumaan. Hoidamme teidät kuntoon, mutta sen jälkeen teidän on lähdettävä pois Kaksoissolasta. Toivottavasti emme koskaan enää kohtaa."

"En... en saa henkeä! Nosta jalkasi pois päältäni! Armahda minua!" Alfredo vikisi epätoivoisesti.

Hopeanuoli nosti tassunsa Pölyhuiskun ja Alfredon päältä.

"Nouskaa ylös ja tunnustakaa tappionne."

Pölyhuisku nielaisi ylpeytensä ja palan karvasta kalkkia, nousi vaivalloisesti pystyyn ja sanoi:

"Vähäx niinq laimeeta."

Pölyhuiskun harhautus oli täydellinen. Hän oli jo kaukana pakomatalla, kun muut koirat olivat vielä suut aukinaisina hämmästelemässä Pölyhuiskun sanomaa.

Pölyhuisku juoksi niin nopeasti, että lähestulkoon muuttui tuuleksi. Hän suuntasi tuttuun tapaansa kohti kunnanjohtajan kartanoa. Hänellä oli käyttämätön valttikortti, johon hän tarvitsisi ihmisen apua.

Kartanon ovi oli auki, ja Pölyhuisku juoksi sisään. Kunnanjohtaja oli olohuoneessa istumassa samettisella nojatuolillaan. Pölyhuisku aisti hänessä suuren surun, aivan kuin tämä olisi menettänyt jotakin kallisarvoista. Pölyhuisku pomppasi miehen kovan elämän runtelemaan syliin ja tarjosi monta lohduttavaa nuolaisua. Kunnanjohtajan suruinen ilme kirkastui, kunnes hän huomasi Pölyhuiskun silmät. Kunnanjohtaja tajusi tuijottavansa suoraan pimeyden ytimeen, pahuuden esikartanoon. Pölyhuiskun sisällä piili maailmanlopun ainekset. Nyt oli toimittava nopeasti.

Kunnanjohtaja laski Pölyhuiskun lattialle, ryntäsi keittiöön, sieppasi kuivauskaapista juomalasin, palasi olohuoneeseen ja vangitsi Pölyhuiskun lasin alle. Maailma oli pelastettu. Pölyhuisku uikutti surkeana lasin alla, kunnes alkoi pian haukkoa henkeään. Kunnanjohtaja sujautti lasin alle pienen tulitikun, jotta Pölyhuisku ei tukehtuisi. Hän tuijotti lähes mikrobimittaista koiraa ja pohti, ottaisiko Pölyhuiskun pysyvästi lemmikikseen, mutta lopulta päätti olla hyveellinen. Hän haki pienen muovirasian, pisti sen täyteen pieniä reikiä, sujautti Pölyhuiskun sen sisään pienen juustonokareen kera ja sulki sen pienellä teipinpalasella. Hän lähetti rasian pikapakettina Suomeen ja meni sen jälkeen katsomaan televisiota.

Jälkipyykki – 95 vuotta myöhemmin

Akamen pojanpojanpojanpoika Ukume selaili vanhaa Guinnessin ennätysten kirjaa. Lemmikkiosiossa hänen silmiinsä pisti maininta suomalaisesta Matti-Maijasta, joka omisti maailman mikroskooppisimman ja snobeimman koiran. Matti-Maijan unelma oli siis käynyt toteen – hänestä oli tullut kuuluisa. Pölyhuisku ja hänen isäntänsä elivät onnellisina elämänsä loppuun asti.

FIN

Suomalainen koirakaksikko Pölyhuisku ja Ruuperiini matkustaa Japaniin liittyäkseen kuuluisaan Ōun villi-koiralaumaan ja tuodakseen mainetta isännälleen. Samaan aikaan läheisen Higashinarusen kylän kunnanjohtaja punoo juonia lauman hävittämiseksi. Onnekkaan sattuman saattelemana Pölyhuisku panee hynttyyt yhteen kunnanjohtajan kanssa toteuttaakseen vallankaappauksen, joka tulisi muuttamaan heidän elämänsä perin pohjin...

Suuri vallankumous, joka tunnetaan myös nimellä *Ruuperiinin ja Pölyhuiskun huikeat seikkailut Ōun laumassa*, on Suuren trilogian toinen osa. Trilogian tarinat käsittelevät Yoshihiro Takahashin luoman Hopeanuoli- eli Ginga-sarjan tapahtumia sekä sen ainutlaatuista suosiota Suomessa viihdyttävässä ja välillä varsin hämmästyttävässäkin muodossa.

Suuren trilogian osat:

- I Suuri keskustelu
- II Suuri vallankumous
- III Suuri hanke
- IV Kaksoissola 2000

toisvisio.neocities.org/hopeanuoli
Kannen kuva: Toei Animation
Kansi: Toisvisio